

1970 LUKU

Urheilu kaikkien ikäluokkien harrastukseksi

Urheilu koki 1970-luvulla melkoisen myllerryksen, kun myös veteraaniurheilijat pääsivät vihdoinkin maailmanlaajuisesti kilpaurheilun pariin ja urheilun harrastaminen mahdollistui lähes koko elämänkulun ajaksi, varhaislapsuudesta aina myöhempään aikuisikään saakka. Samalla seuratyö on monipuolistunut.

Aito urheilu on saanut suuren merkityksen, kun sitä harrastetaan säännöllisesti ja pitkäjänteisesti sekä edistetään terveyttä, toimintakykyä ja elämänlaatua. Samalla tuotetaan yhteiskunnallemme merkittäviä säästöjä. Liikunnallisen ja aktiivisen elämäntavan myötä koko urheiluelämämme on saanut runsaasti uusia mahdollisuuksia toimintansa laajentumista, vahvistumista, kehittymistä ja yleishyödyllisyyttä varten, kun ihmiset ovat päässeet nauttimaan urheilusta elämänsä kahden jälkimmäisen kolmanneksenkin aikana.

Kilpaurheilu oli 1970-luvulle tultaessa käynyt pitkän historiansa aikana läpi monta kehitysvaihetta, kun urheilu oli aluksi pääosin miesten yksinoikeus, kunnes pikku hiljaa naisetkin pääsivät sen pariin. Tämän jälkeen kilpaurheilu laajeni ennen veteraaniurheilua myös nuorten ikäluokkien ja vammaisurheilijoiden harrastukseksi. Kaikissa kehitysvaiheissa on ollut ennakkoluuloja, mutta ne ovat ajan myötä hävinneet.

Sotien jälkeen, maamme jälleenrakennuksen aikana, kansakuntamme toimi ripeästi kaikinpuolisen kehityksen ja yleisen hyvinvoinnin edistämiseksi. Urheiluelämämme oli tässä rintamassa hienosti mukana. Maassamme vallitsi rohkea ja innostunut urheiluhenki, kun Suomi kykeni järjestämään jo 1952 Helsingin

olympiakisat! Maahamme perustettiin sotien jälkeisenä aikana myös runsaasti uusia urheiluseuroja.

Suurta kunnioitusta herättävää on se, että sodasta palanneet miehet olivat urheiluseuratoiminnan keskeisiä pyörittäjiä ja intomielisiä seurojen johtohenkilöitä. Tuolloin jaloa urheiluaatetta levitettiin urheiluseurojen alaosastojen avulla jopa syrjäisimpiin kyliin saakka. Tähän urheilun turvaverkkoon olen tarttunut 1950-luvun puolivälissä ja siinä olen pysynyt. Poikkeuksellisen arvokasta on ollut saada kokemusta tästä valtavan urheiluinnostuksen ajasta, jonka vaikutukset ovat näkyneet urheiluelämässämme vuosikymmenien ajan.

Merkittävää veteraaniurheilun pioneeriötä tehtiin Porissa jo 1950-luvulla, kun Porin Urheiluveteraanit perustettiin vuonna 1954. Seura on ollut vahva urheiluaattemme edistäjä ja toimii edelleen hienosti. Porin Urheiluveteraanien riveistä on noussut monta kansainvälisen kärkeä mestariurheilijamme.

Kuntourheilun harrastaminen laajeni 1960-luvulla, mutta kilpaurheilu ei levinnyt vielä kovin merkittävästi kaikkien ikäluokkien harrastukseksi. Vuosikymmenen lopulla kuitenkin sotiemme veteraanit olivat asialla ja tekivät ensimmäisiä kokeiluja veteraani-ikäluokkien valtakunnallisen kilpailutoiminnan käynnistämiseksi mm. hiihtokilpailujen osalta. Samassa hengessä toimivat myös reserviläisjärjestöt.

Sotiemme veteraaneista monet olivat intomielisiä urheilumiehiä. He olivat olleet jatkosodan asematavaiheen aikana mukana esimerkillisen hyvin

hoidetussa, monipuolisessa ja tärkeässä Puolustusvoimien liikuntakasvatustoiminnassa, johon sisältyi mm. laaja eri lajien kilpailutoiminta. Se piti yllä hyvin myös sotilaiden taistelukuntoa, jota tarvittiin kesällä 1944 Neuvostoliiton suurhyökkäyksen aikana.

Lähes kaikilla sotaveteraaneilla meni rintamalla vuosia, jolloin he eivät voineet osallistua normaaliin siviilielämän urheilutoimintaan. Mutta heillä säilyi urheilukipinä rintamaoloissakin ja halusivat jatkaa urheilemistaan vielä veteraani-ikäluokissakin. Sitä ei estänyt sekään, että monet sotaveteraanit saivat rintamalla henkisiä ja ruumiillisia vammoja, jotka ovat olleet haittana koko loppuelämän ajan.

Hyvin hoidetun sotainvalidien kuntoutus- ja kilpailutoiminnan avulla rakentui vahva pohja maamme vammaisurheilulle ja sen hyvälle kansainväliselle menestykselle. Monet sotainvalidit ovat osallistuneet myös veteraaniurheilun kilpailutoimintaan. Sotaveteraanit ovat olleet merkittäviä maamme vammais- ja veteraaniurheilun edistäjiä ja lipunkantajia!

Suomen veteraaniurheilun isä on sotaveteraani ja -invalidi, opetusneuvos Jouko Pesola, joka 1960-luvun loppupuoliskolta alkaen oli pienen joukon kanssa valmistelussa valtakunnallista kilpailutoimintaa. Aluksi he järjestivät pieniä kilpailuja ja perustivat epävirallisesti Suomen Veteraaniurheilijat vuonna 1971. Liiton rekisteröinti pistettiin vireille 12.6.1974 ja se toteutui 25.2.1976. Jouko Pesola toimi liiton ensimmäisenä puheenjohtajana vuosina 1971-1980 ja aikana, jolloin veteraaniurheilun kilpailutoiminta käynnistyi kansallisesti ja maailmanlaajuisesti.

Eri lajien harrastusmahdollisuudet ovat myöhemmin parantuneet.

Vuodet 1971-1975 olivat Suomen veteraanuurheilun esivaihetta nimellä Suomen Veteraanuurheilijat. Rekisteröinnin jälkeen vuodesta 1976 alkaen liiton nimi on ollut Suomen Veteraanuurheiluliitto ry (SVU).

Alkuvaiheessa Jouko Pesolan johdolla veteraanuurheilutoimintaamme olivat käynnistämässä sihteerirahastonhoitajana veistonopettaja Eero Manninen ja jäsenenä diplomi-insinööri Jorma Pesola, varatuomari Erkki Hara, toimittaja Eero Kiviranta, veturinkuljettaja Eino Korkeakangas, puhelinteknikko Toivo Honkanen, diplomi-insinööri Jorma Puttonen, kenraali Yrjö Keinonen, autoilija Oskari Narvanne, filosofian maisteri Juhani Kaila ja toimitusjohtaja Matti Raninen. Tämä pieni, mutta rohkea joukko katsoi eteensä, kun se aloitti järjestäytyneen veteraanien kilpailutoiminnan hahmotelun maassamme. Intomieliset urheilumiehet ovat ansainneet jälkipolvien kunnioituksen ja kiitokset uutta uraa uurtavasta urheilutyöstään!

Liittomme kunnioitettujen perustajien käynnistämä urheilutoiminta tarjoaa nykyään mahdollisimman monelle urheilijalle onnistumisen elämyksiä ja hyväkuntoisena laadukkaan elämän. Urheilusta ja urheilijoiden välisestä ystävyyssuhteista voi nauttia vuosikymmenien ajan. Samalla urheilu tarjoaa eri-ikäisille ihmisille mahdollisuuden kehittyä kilpaurheilijana jopa korkeimman kansainvälisen tason mestaurheilijaksi. Laaja kansallinen ja kansainvälinen toimintamme kannustaa elämään mahdollisimman pitkään kaikin puolin aktiivisesti ja laadukkaasti sekä samalla terveyttä ja toimintakykyä vaalien!

SVU on ollut edelläkävijä liittojen välisessä eheytyksessä, koska sen piirissä ei ole ollut koskaan minkäänlaisia liittojen välisiä kiistoja. Alusta alkaen eri liittoihin kuuluvat urheilijat ovat päässeet SVU:n kilpailutoiminnan piiriin, aluksi henkilöjäsenenä ja vuodesta 1983 alkaen liiton jäsenseurojen edustajina.

Jo 1970-luvun alkuvuosista alkaen olin kiinnostunut veteraanuurheilusta, kun valmistauduin jatkamaan korkeushypyraani yleisen sarjan kilpailuvuosieni jälkeen. Tuolloin Juoksija -lehti oli paras tietolähteeni. Lehdessä julkaistiin ve-

teraaniurheilun pioneeriaikaan liittyviä uutisia, tiedotteita ja tuloksia sekä 1970-luvun puolivälistä alkaen myös hyviä kisaraportteja kansainvälisistä mestaruuskilpailuista.

Olin 1970-luvun puolivälissä aloitteellisen lajini kilpailutoiminnan kehittämisen osalta. Tein esityksen kasvattajaseuralle, Karstulan Kivalle, että käynnistäisivät korkeushyppykarnevaalit vuodesta 1977 alkaen, Pihtiputaan keihäskarnevaalien tapaan ja ottaisivat mukaan myös veteraanihyppääjät (N/M35+). Seuralla ei kuitenkaan ollut riittävästi rohkeutta lähteä käynnistämään kaikkien ikäluokkien korkeushyppykarnevaaleja.

Vuonna 1976 esitin Suomen Urheiluliitolle (SUL), että sen toimesta käynnistettäisiin N/M35+ -sarjojen yleisurheilun SM-kilpailutoiminta. SUL torjui esitykseni sillä, että keskittyvät juoksulenkkeilyyn perustuvaan klubitoimintaan. 1970-luvulla oli meneillään yleisurheilun huippukausi, joten sekin saattoi vaikuttaa siihen, että veteraaniyleisurheilun merkitystä ja suuria tulevaisuuden mahdollisuuksia ei osattu ottaa huomioon.

Tietämättäni toiveeni kuitenkin toteutui, kun SVU kävi 28.11.1976 tuloksekkaat neuvottelut SUL:n kanssa veteraanuurheilutoiminnan käynnistämisestä. SVU sai täydet oikeudet organisoida ja järjestää veteraanien kansallisen kilpailutoimintamme sekä vastata kansainväliseen kilpailutoimintaan osallistumisesta. Tämä on ollut selkeä työnjako, jonka pohjalta SVU on hoitanut vastualueensa erittäin hyvin yhteistyössä seurojen kanssa. Huipentumana on Suomen joukkueen suorastaan mahdoton menestys vuoden 2009 Lahden MM-kilpailuissa ja vuoden 2012 Jyväskylän MM-hallikilpailuissa, joissa Suomi oli mitalitilaston kärkimaa! Tämä on nykyään harvinaista suomalaismenestystä maailmanlaajuisesti harrastetussa urheilumuodossa!

SVU toimi sopimuksen teon jälkeen ripeästi ja käynnisti yleisurheilun SM-kilpailutoiminnan. Viipurin Urheilijat järjesti 20. elokuuta 1977 ensimmäiset veteraanien yleisurheilun SM-kilpailut Helsingin Vuosaaressa. Harmillista on se, että näiden kilpailujen täydelliset tulokset ovat kateissa. Tuolloin naiset kilpailivat 35- ja miehet 40-vuotiaiden sarjasta alkaen. Vuodesta 1979 alkaen myös 35-vuotiaat miehet pääsivät ki-

soihin mukaan. Se mahdollisti pääsyni SM-kilpailuihin. Vuonna 1980 Varsinais-Suomen Veteraanuurheilijat järjesti Turussa ensimmäiset SM-hallikilpailut. Minulle on ollut tärkeää, että olen voinut osallistua ulko- ja sisäradoilla vuosittain SM-kilpailujen korkeushyppyyn vuosina 1979-2020.

Hiihto on ollut Suomen veteraanuurheilun pioneerilaji jo 1960-luvun loppupuoliskolta alkaen ja luistelussa mestaruuskilpailutoiminta alkoi vuonna 1983. Näissä lajeissa järjestetään liiton mestaruuskilpailuja, koska Suomen Hiihtoliiton (SHL) ja Suomen Luisteluliiton (SLL) kanssa ei ole tehty yhteistyösopimusta. Veteraani-ikäluokkien kansainvälisestä hiihto- ja luistelutoiminnasta vastaavat em. lajiliitot. Hiihtäjät ja -luistelijat ovat kuitenkin halunneet pysyä SVU:n urheilijaystävällisen kansallisen kilpailu- ja muun toiminnan piirissä.

1970-luku on ollut todellinen urheilun kuohuva vuosikymmen. Tuolloin maassamme ja maailmalla levisi myös valtava hölkkäinnostus. Se loi osaltaan pohjaa veteraanuurheilun käynnistymiselle ja vahvistumiselle kansallisesti että kansainvälisesti. Vuonna 1975 Kanadan Torontossa järjestettiin ensimmäiset veteraanien yleisurheilun MM-kilpailut. EM-kilpailutoiminta käynnistyi vuonna 1978 Italian Viareggiassa.

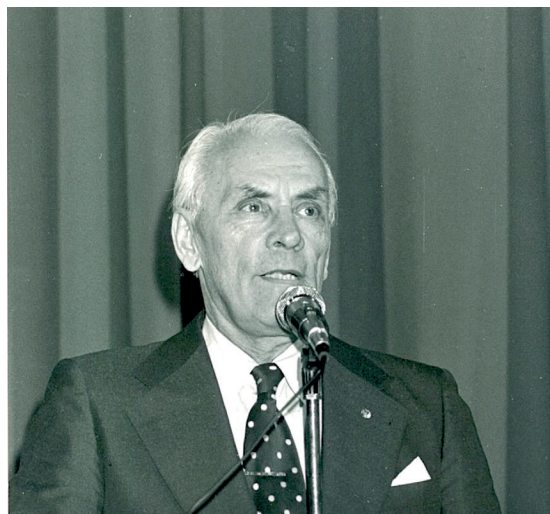
SVU oli heti alusta alkaen aktiivinen kansainvälisen kilpailu- ja järjestötoiminnan osalta. Helsingissä järjestettiin toiset EM-kilpailut vuonna 1980 ja Varsinais-Suomen Veteraanuurheilijoiden toimesta alkoi arvokas Pohjoismaiden välinen kilpailuperinne, kun Turussa järjestettiin PM-kilpailut vuonna 1979.

Suomalaiset veteraanuurheilijat ovat olleet alusta alkaen vahvasti mukana kaikissa kansainvälisissä yleisurheilun mestaruuskilpailuissa. Urheilumenestys on ollut aina huippuluokkaa, joka todistaa intomielisyydestä ja rakkaudesta aitoa urheilua kohtaan. Jatketaan samassa toisiamme kannustavassa ja palavassa urheiluhengessä sekä eettisesti vahvan ja yleishyödyllisen urheilun soihdunkantajina!

*Kunto Viiru
Kunniapuheenjohtaja, liikuntaneuvos*

Suomen veteraaniurheilun isä, opetusneuvos Jouko Pesola

Maamme veteraaniurheilun keskeinen perustaja ja tienraivaaja, opetusneuvos Moiris Jouko Onerva Pesola syntyi esikoislapsena Karstulassa 10. joulukuuta 1915. Hänen kotipaikkansa oli Soinin Pesolassa. Siellä on edelleen nähtävissä perinteikkään tilan rakennukset, tuulimylly ja pellot. Sen on perustanut Suomenselän erämaa-alueelle Jouko Pesolan esi-isä Fredrik Antinpoika Keisari (1790-1862).

Pesolan suvussa on panostettu voimalisesti koulutukseen, sivistykseen, kulttuuriin, maanpuolustukseen ja urheiluun. Jouko Pesolan vanhemmat, opettajaparikunta Helmi ja Vaito Pesola, toimivat pitkään kansan sivistäjinä Soinissa. He olivat siellä hyvin tunnettuja ja monissa asioissa keskeisiä vaikuttajia.

Pitäjäneuvoksen arvonimen saanut Vaito Pesola oli tunnettu ja arvostettu henkilö myös Karstulan puolella, kunta- ja maakuntarajan tuntumassa olevalla kotikylälläni, josta on kotoani Pesolaan matkaa vain 7,3 km. Sain jo kansakouluopikana 1950-luvulla hyvän käsityksen karismaattisesta opettajasta ja hänen pojistaan. Pesolan suvun vaikutuksesta on minuun jäänyt pysyvä ja syvä jälki, jota syventää tieto siitä, mitä hyvää liittomme perustaja ja arvostettu edeltäjäni Jouko Pesola on saanut aikaan monilla elämän osa-alueilla.

Kodin opetukset ovat valmentaneet Jouko Pesolaa moniin suuriin elämäntehtäviin. Koko veljessarja sai opettajaperheessä vahvan perustan opiskelua ja koko elämänsä varten. He kouluttivat hyvin ja menestyivät työelämän vaativissa tehtävissä. Yksi Joukon veljistä on toiminut myös kansanedustajana.

Nuorena Jouko Pesola oli lahjakas yleisurheilija, kohtasi painimolskillä mestaripainijoita ja saavutti menestystä ammunnessa. Vuonna 1938 hän valmistui opettajaksi Kajaanin Seminaarista, jossa vaalittiin kasvatuksen ja koulutuksen korkeita ihanteita. Pesola oli hämmästyttävän monipuolinen lahjakkuus, joka pätevöityi musiikin, kuvaamataidon, liikunnan ja puhetaidon opettajaksi. Hän konserttoi laulutaiteilijana kahden vuosikymmenen ajan. Pesolan tunnetuin sävellys on Veteraanimarssi. Hän on laatinut laulukirjoja koteja ja kouluja varten sekä Sotainvalidien laulukirjan ja ollut myös persoonallinen taidemaalari.

Jouko Pesola oli synnyttämässä suureen suosioon noussutta laulua, Eldankajärven jää, eräänä joulukuun iltana 1941 Jalakaväkirykmentti 32:n komentokorsussa Uhtualla. Rykmentin tiedustelu-upseeri Pesola on muistellut laulun syntymishetkeä: "Toimin ylälaverilla kirjuriina ja rykmentin valistusupseeri Erkki Tiesmaa, jonka nimiin laulu on kirjattu, riimitteli laulun nopeaan tahtiin. Tarjosin välillä vaihtoehtoisia sanoja."

Sotavuosina Jouko Pesola on toiminut adjutantina, sotilasohjaajana, urheilu- ja tiedustelu-upseerina sekä joukkueenjohtajana ja komppanian päällikkönä. Pesola ylennettiin sodan aikana luutnantiksi vuonna 1942 ja palkittiin useilla sota-ajan kunniamerkeillä.

Sodan jälkeen Jouko Pesolalla säilyi kipinä urheiluun ja hän lähti hakemaan muiden samanhenkisten aseveljiensä kanssa oikeutta sille, että veteraanitkin voivat harrastaa urheilua ja nauttia siitä. Tässäkin hän onnistui ja loi maahamme muiden samanhenkisten miesten kans-

sa uutta liikunta- ja urheilukulttuuria. Pesola toimi eteenpäin katsovan ja rohkean Suomen veteraaniurheilun valmisteluryhmän johtajana ja liittomme ensimmäisenä puheenjohtajana vuosina 1971-1980. Hänestä tuli Suomen veteraaniurheilun isä!

Puheenjohtajavuosiensa jälkeen Jouko Pesola suunnitteli Suomen Veteraaniurheiluliiton (SVU) lipun, joka otettiin käyttöön Tampereella 30.6.1984, joten hänestä tuli myös liittomme ensimmäinen lipunkantaja!

Jouko Pesola toimi pitkään Suomen Sotainvaliditaiteilijat ry:n puheenjohtajana ja loi tiiviit yhteydet Oulunkylän kuntoutussairaalaan, jonka tiloissa on esillä runsaasti sotainvalidien töitä. Siellä on nähtävänä myös Pesolan taideteoksia. Hän oli yhä luova taiteilija ja muiden sotainvaliditaiteilijoiden tukihenkilö.

Keisarin Sukuseuran toiminnassa Jouko Pesola oli mukana vanhassa Pesolassa 3.7.1988 järjestetystä sukuseuran valmistavasta kokouksesta alkaen ja toimi hallituksen jäsenenä vuoteen 1993 saakka.

SVU:n ensimmäiseksi kunniapuheenjohtajaksi kutsuttu Jouko Pesola vietti elämänsä loppuvaiheen Oulunkylän kuntoutussairaalaan, jossa hän sai iäisyyskutsun 2.1.2008. Kiitämme ja kunnioitamme urheiluaattemme sytyttäjää sekä koko yhteiskuntamme hyväksi toiminutta ansiokasta palvelijaa!

*Kunto Viiru
Kunniapuheenjohtaja, liikuntaneuvos*

Kuva: SAUL arkisto

Ensimmäinen maailmanmestari Kauko "Kaappoo" Jouppila

Suomen veteraanien ensimmäisen maailmanmestaruuden saavutti Kauko Jouppila M50-sarjan kiekonheitossa tuloksella 51.62 (1,6 kg).

Kuuluisan Jouppilan heittäjäsuven vanhin Kauko Aatos Johannes Jouppila syntyi Seinäjoella 3. maaliskuuta 1921 ja hänen maallinen vaelluksensa päättyi 10.2.2012. Hän edusti Seinäjoen Urheilijoita. Jouppila teki elämäntyönsä Seinäjoella Valtion Rautateiden tunnollisena palvelijana.

Urheilu oli karismaattisen Kauko Jouppilan elämän rikastuttajana lähes koko elämänsä ajan. Hänen päälaaji oli kiekonheitto. Myös kuulantöytä tuotti hyviä tuloksia ja menestystä. Urheiluransan alussa hänen kehitykselleen antoi potkua veljesten välinen kilpailu. Kaksi vuotta nuoremasta Jaakko-veljestä tuli huipputasoinen kuulantöytäjä, joka edusti Suomea vuoden 1948 Lontoon olympiakisoissa.

Kauko Jouppilan urheilukipinä ei sammuttanut edes parhaisiin miehuusvuosiin sattuneet sotavuodet. Tällöin hän osallistui rintamakilpailuihin. Asemasotavaiheen aikana järjestetty Puolustusvoimien liikuntakasvatustoiminta piti Jouppilan urheiluvireessä ja loi pohjaa myöhemmälle urheilu-uralle.

Sotavuosien jälkeen Kauko Jouppila saavutti kiekonheitossa kansallisen kärkitason. Hän kehittyi vuosikymmenien ajan tasaisesti ja ainutlaatuisesti! Vuonna 1949 Jouppila sai Kalevan kisoissa hopeaa, heitti vuoden kolmanneksi parhaan suomalaistuloksen 47,90 ja edusti Suomea Helsingissä järjestetyissä maaotteluissa Tshekkoslovakiaa ja Ranskaa vastaan. Ranska-ottelussa tuli toinen sija tuloksella 47,43. Vuonna 1954 Jouppila pääsi

edustamaan Suomea Helsingissä järjestetyssä Ruotsi-ottelussa ja teki lokakuussa vuoden toiseksi parhaan suomalaistuloksen 48,12. Vielä 35-vuotiaana vuonna 1956 Jouppila sai kunnian edustaa Suomea kahdessa maaottelussa: Helsingissä Ranskaa ja Budapestissa lokakuun lopussa Unkaria vastaan. Syyskuussa hän heitti vuoden parhaan tuloksensa 49,42.

Kauko Jouppilan osalta on kunnioitusta herättävää, että hänen tuloskehityksensä jatkui veteraanipurheijana vielä maa-joukkuevuosiensa jälkeen. Hän rikkoi ensimmäisen kerran 50 metrin rajan (50,95) 42-vuotiaana vuonna 1963. Helsingin olympiastadionilla vuonna 1969 järjestetyissä Kalevan kisoissa oli hienoa seurata, kun Kauko osallistui kiekonheittoon 20-vuotiaan Antti-poikansa kanssa. Antti sai tasaisessa ja jännittävässä kilpailussa pronssia nuorten SE-tuloksella 56,88. Hänestä tuli sukunsa uusi miesten maa-joukkueheittäjä.

Työuransa aikana Kauko Jouppila osallistui menestyksekkäästi lukuisiin rautatieläisten SM-, PM- ja EM-kilpailuihin. Nämä kisat ovat motivoineet osaltaan jatkamaan urheilu-uraa aikana, jolloin veteraanipurheijun kilpailutoiminta ei ollut vielä käynnistynyt. Juuri ennen sen alkua Jouppila oli hurjassa kunnossa, kun hän teki 52-vuotiaana vuonna 1973 kiekonheiton ennätysensä 54,26!

Vuonna 1975 Torontossa järjestettiin ensimmäiset veteraanien yleisurheilun MM-kilpailut, joissa Kauko Jouppila saavutti ensimmäisenä suomalaisena maailmanmestaruuden, joka tuli M50-

sarjan kiekonheitossa. Tämän jälkeen hän oli voittamaton, aina paikalla ollessaan, vuosikymmenien ajan eri-ikäluokkien MM- ja EM-kilpailujen kiekonheitossa sekä saavutti voittoja myös kuulantöytössä. Lisäksi Jouppila teki kiekonheitossa lukuisia maailmanennätystuloksia eri veteraani-ikäluokissa, viimeksi M85-sarjassa.

On ollut puhuttelevaa sisäistää Kauko Jouppilan elämän mittainen rakkaus kiekonheitoa ja aitoa urheilua kohtaan. Olen saanut aistia tämän ja nähdä hänen poikkeuksellisen upeita urheilusuorituksiaan. Jouppilalla säilyi kiinnostus urheilua kohtaan kilpailu-uran päättymisen jälkeenkin. Tuona aikana näin Jalasjärven veteraanikisoissa, kuinka hän seurasi tarkasti nuorempien heittäjien suorituksia. Todellinen mestariurheilija herätti veteraanipurheiluväen piirissä laajaa arvostusta ja kunnioitusta kansallisesti että kansainvälisesti.

Kauko Jouppilan urheilu-ura on ollut ainutlaatuinen koko urheiluelämämme piirissä. Hän on ollut intomielinen uuden urheiluaattemme esitastelija, joka on edustanut kunniakkaasti veteraanipurheilun pioneerisukupolvea ja jättänyt esikuvallisen perinnön jälkipolville.

Maailmanmestari Kauko Jouppilan suur-saavutukset ovat Suomen veteraanipurheilun kirkkainta historiaa!

*Kunto Viiru
Kunniapuheenjohtaja, liikuntaneuvos*

Kuvat: SAUL arkisto